

puținul din adolescentul din mine a rămas acolo

Teodor Dume

deși știu că viața începe de aici și
se agită să iasă ca lumina din
felinarele uitate-n ferestre
toamna
sunt trist și incompatibil cu
secunda în care am iubit pe
jumătate de bancă
în seara aceea târzie
cafeaua mi s-a părut
cel mai firesc gest
pe care l-am făcut
când am cunoscut-o pe Ana
în cafe-barul din gară
întâmplător sau nu ne-am privit
era dragoste la prima vedere

era înnebunitor de fermecătoare
în jurul gâtului șerpuia
un șal tricotat
nu era frig
cuceritor și irezistibil zâmbetu-i
explodat de sub priviri îmi încătușa vederea
simțeam un fel de căldură tăioasă până la os
atunci mi-am dat seama că ceva doare

toate aceste lucruri erau lângă mine
și Ana era lângă mine
o văd printre amintiri însă această iubire doare
mă simt închis pe dinăuntru și mi-e frică

iubesc locul acela și toate aromele de cafea
care se pierd în mine

dimineața mă trezesc mai devreme
pun apa în ibric și aprind aragazul
în scobitura din gând
doar eu și imaginea aceea

prin fisura de la geam
intră lumina aud zgomote
mă ridic pe vârfuri și privesc

orașul pare un ghemotoc de ziare vechi

țin pumnii strânși și încerc să
nu mă mai gândesc la nimic
începe să plouă aerul devine greu
din ce în ce mai greu

în toată graba asta doar eu și Ana

geamul începe să trepideze
în același timp se închid ușile
și trenul pleacă
în fiecare dimineață pleacă

s-au epuizat toate argumentele

nimeni și nimic nu mă poate face
să uit locul acela
aș fi vrut să fiu acolo
dar în sfârșit e mult
prea târziu

cafeaua a dat în foc

jumătatea rămasă m-am gândit
să o păstrez pentru Ana